

Titlu original (eng.): Desire never changes

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
BOGOLIN, CAROL

O căsătorie salvată / Carol Bogolin

Traducător: Ileana Dinu

București: Editura și Tipografia Alcris, 2019.

ISBN 978-606-736-276-3

I. Aurelian Micu (Editor)

II. Alexandra Piripitsis (Redactor)

821.111. 31 = 135.1

Colecția „ROMANTIC “

CAROL BOGOLIN

O căsătorie salvată

Traducerea și adaptarea în limba română de

ILEANA DINU.

Editura și Tipografia
ALCRIS

EDITURA ALCRIS,

*vă recomandă ultimele apariții din
colecția "ROMANTIC"*

1054	Catherine Mulvany	-Acvamarin
1055	Deborah Smith	-Dragoste fără speranță
1056	Mary James	-O propunere surprinzătoare
1057	Kay Hooper	-Iubire sau nimic
1058	Stella Frances Nel	-Pasărea cântătoare
1059	Annette Broadrick	-Nopti uitate
1060	Anne Shorr	-Între două iubiri
1061	Carole Dean	-Furtună de primăvară
1062	Anne Hampson	-Dragoste în insulă
1063	Beryl Bainbridge	-Întâlnire riscantă
1064	Essie Summers	-Primăvară în septembrie
1065	Pat West	-Calea înțelegerii
1066	Martha Vincent	-Prizoniera dragostei
1067	Mary Pearson	-Flacăra nestinsă
1068	Judith Hershner	-O scrisoare neprevăzută
1069	Beth Brookes	-Dorință sălbatică
1070	Anne Bellamy	-Învată să iubești din nou
1071	Theresa Dale	-Îmblânzirea scorpiei
1072	Caroline Farr	-Zeița soarelui
1073	Marilyn Mayo	-Trăind din amintiri
1074	Amanda Clark	-Planul lui Shannon
1075	Helen Ray	-Regina gheturilor
1076	Daisy Logan	-Serenadă pentru un înger

Capitolul 1

Hotelul în care se cazase era unul nou, modern și spațios, aflat la jumătatea drumului dintre aeroport și centrul orașului. Corpul principal avea șapte etaje, dar ulterior mai fusese ridicat unul de numai trei etaje. Camerele din această aripă nouă dădeau spre orașul vechi, care oferea o panoramă de neuitat a Anzilor.

Aflată la fereastra camerei sale de la etajul cinci, Diana Clarke urmărea fascinată luminile capitalei Quito, cel mai vechi oraș al Ecuadorului. Soarele apusese deja, ca și în alte părți ale lumii, la aproximativ șase și un sfert, iar ea avusese bucuria de a urmări culorile munților care se schimbaseră de la verdele luminos al zilei la verdele cu nuanțe de roșu al apusului, apoi în purpuriu pe fundalul căruia străluceau acum luminile.

Deodată acestea slăbiră în intensitate. Un nor pal și diafan trecea ca un vâl deasupra orașului.

Diana se simțea acum, mai mult ca niciodată, ca într-un tărâm de basm, prizoniera turnului unui castel imaginar aflat deasupra orașului, iar acest sentiment se accentua pe măsură ce ridica privirea și vedea în zare ultimele raze ale soarelui poposind pe pantele acoperite de zăpadă ale vulcanului Cotopaxi, care-și ridica sfidător craterul spre cer. Aici și acum, se gândea ea cu fruntea rezemată de sticla rece a geamului de la balcon, toate se vor rezolva și voi trăi fericită.

Dar curând, chiar și Cotopaxi deveni unul din umbrele întunecate ale nopții. Întorcându-se cu un oftat de la fereastră, Diana observă că în încăpere se lăsase întunericul și aprinse lampa dintr-un colț al încăperii.

Lumina inundă încăperea. O oglindă aflată pe un perete din hol arăta o față înaltă și slabă, cu păr blond castaniu, care depășea nivelul urechii. Avea fața cu pomeții proeminenți, terminată într-o bărbie delicată. Ochii de culoarea chihlimbarului, cu gene negre și dese, străjuiau o gură cu buze pline care promiteau căldură și blândete.

Era un amestec ciudat această Diana Clarke, iar cei care o întâlneau nu știau ce anume predomină în acel amestec de timiditate, senzualitate caldă și uitare de sine.

Diana era nehotărâtă, nu știa care trebuia să fie următorul ei pas. Venise de șase zile la Quito cu tatăl ei, Christopher Farley, care, în calitate de director al unei

mari firme de echipamente petroliere, se afla într-o vizită în câteva țări sud americane, beneficiare ale echipamentelor lui. Venise în Ecuador la invitația lui Sancho Suarez, președintele unei mari companii petroliere din regiune pentru o estimare a cantității de petrol din zonă.

Diana își însoțise tatăl pentru că simțea nevoia de o schimbare. Întrucât trebuia să ia rapid o decizie în privința căsniciei sale, simțise nevoia să iasă din Londra, să afle ce simțea în realitate pentru fostul ei soț, Jason Clarke.

Se privi încă o dată în oglindă, strâmbându-se pentru că nu-i plăcea ce văzuse acolo și se îndreptă spre biroul din încăpere. Trase un scaun, se așeză și aprinse lampa de pe birou, apoi deschise un sertar din care scoase hârtie de scris.

Așteptându-și tatăl să se întoarcă din prospectările făcute în jungla Oriente unde se aflau instalate echipamentele de foraj, se gândi să-i scrie mătușii Gertrude, convinsă fiind că astfel va reuși să scape de starea de neliniște care o cuprinsese, pentru că tatăl ei întârzia mai mult decât era normal. De fapt, trecuseră aproape patru ore de când trebuia să se întoarcă.

Pixul cu pastă se mișca repede pe hârtia bleu pe care ea așternea toate impresiile acumulate de la sosirea în această țară. Nici nu sosise bine că se și îndrăgostise de orașul eternei primăveri, care, deși situat chiar pe linia Ecuatorului,

se afla la o înălțime mare și avea o climă plăcută.

Zona veche, colonială, a orașului cu străzi înguste, pavate cu piatră, și casele mici cu balcoanele pline de flori viu colorate, amintea de moștenirea spaniolă. Clădirile cu două etaje, cu acoperișurile de țiglă roasă de vremuri erau adunate la un loc, ca un ciorchine. În Plaza Independencia catedrala și clădirea guvernului mai purtau încă semnele violențelor revoluționare, chiar dacă straturile de flori și copacii umbroși atrăgeau mulți turiști care se opreau la umbra lor să stea de vorbă sub soarele după-amiezii sau să-și lustruiască pantofii.

Cu Maria, soția lui Suarez, o femeie plină de viață, și fiul lor de nouăsprezece ani, Ramon, Diana făcuse excursii la monumentul Equatorial de la Quito, fotografiindu-se cu un picior în emisfera nordică și celălalt în cea sudică. Tot cu ei vizitase La Compania, cea mai cunoscută biserică din Quito, unde se lăsaseră conduși de un indian cu o figură întunecată și imobilă, care aprinsese o lumânare și-i dusesse prin biserică, al cărei interior fusese un șoc pentru Diana; nu mai văzuse niciodată atâta aur.

Da, petrecuse minunat alături de Maria și Ramon, merseseră chiar și la Sasquili, piața indiană, aflată undeva în sud, dincolo de Cotopaxi. Orașelul era plin de indieni care-și vindeau produsele și cumpărau în schimb alte lucruri care le erau de trebuință. Așezarea era de fapt o piață mare, unde produsele erau expuse direct pe

trotuare, într-un vacarm general, cu strigăte, îndemnuri, larmă.

Diana își simți mâna amortită și-și dezdoi degetele, în timp ce se gândea ce să-i mai scrie mătușii. Avea degete subțiri, frumos formate, și nu purta nicio altă podoabă pe ele, în afara verighetelor.

Tocmai când se apucă să continue scrisoarea, auzi un ciocănit în ușă. Lăsă pixul jos și ascultă o secundă. Din nou se auzi o bătaie ușoară. Nu putea fi tatăl ei. Chris Farley s-ar fi dus în camera lui mai întâi și ar fi intrat la ea prin ușa dintre camerele lor.

Ridicându-se ușor din scaun Diana se îndreptă spre ușă. Deși îi plăcuse cam tot ce văzuse în Ecuador și mai ales oamenii, se temea să deschidă oricărui străin. Căci nu putea fi decât un străin, orice persoană cunoscută ar fi mers mai întâi la recepție care ar fi anunțat-o că este căutată.

Deschise cu precauție ușa tocmai când bătaia se repetă. Era unul dintre slujbașii hotelului, Felix, cel mai tânăr dintre ei.

- Buenas noches, senora Clarke, o salută el politicos.
- Buenas noches, Felix, îi răspunse ea sperând că acesta nu va continua tot în spaniolă.
- La recepție se află un domn care vrea să vă vadă, spuse băiatul într-o engleză destul de stâlcită.
- Cum îl chemă? întrebă ea.
- Como? Băiatul o privea nedumerit.
- Cum a spus că-l chemă? Diana se străduia să

găsească cuvintele spaniole pentru a se putea înțelege cu Felix.

– A cerut la recepție numărul camerei dumneavoastră, iar receptionerul i-a cerut să-și spună numele. El n-a vrut. Receptionerul s-a uitat urât la el. Bărbatul a văzut că mă uitam, a venit la mine, și mi-a promis bani dacă vă aduc la bar.

Oare ar fi fost bine să se ducă la bar? Despre cine era vorba?

– Dacă nu veniți, senora, domnul o să se înfurie pe mine. Por favor, insistă el.

Era clar că băiatul voia banii. Cum putea să-l refuze? Și de fapt, se plictisea neavând nimic de făcut. Gândindu-se mai bine își spuse că nu putea să i se întâmple nimic chiar acolo, cu toată lumea de față, căci barul hotelului era plin în permanență.

– Bine, spune-i că vin, zise ea și figura băiatului se luminează de un zâmbet.

Diana își luă poșeta albă, o puse pe umăr, se mai uită o dată în oglindă pentru a se asigura că totul era în regulă și ieși. Încuie ușa și porni după Felix spre liftul care-i ducea la parter.

Barul cu program non stop se afla la intrarea în hotel. Ca de obicei era slab luminat, dar și așa se puteau distinge figurile celor care stăteau la mese în jurul unei scene unde un grup de muzicieni cânta muzică latino.

Felix se îndreptă spre o masă aflată într-un colț, iar

Diana îl urmă. Se opri la un moment dat pentru a se asigura că Diana venea după el. Ea fu cât pe ce să se întoarcă atunci când văzu acei umeri largi, părul blond care ajungea aproape de gulerul cămășii. Duse mâna la inima care începuse să bată nebunește.

Poate că nu era Jason, își spuse.

În acest timp Felix vorbea cu bărbatul aflat cu spatele spre ea. Acesta se întoarse în direcția ei. De data asta îl văzu din profil, cu trăsăturile lui dure, cioplite parcă de daltă unui sculptor, cu acea buclă care-i cădea mereu pe frunte.

El o recunoscuse imediat, duse mâna la buzunarul pantalonului și îi umplu palma băiatului de măruntiș. Felix făcând o plecăciune, spuse de mai multe ori „gracias” și porni printre mese.

Diana ezită o secundă, neștiind dacă să se mai îndrepte spre bărbatul care continua să stea cu spatele de parcă nu i-ar fi păsat dacă ea se ducea spre el sau nu. De câte ori nu-și imaginase ea reîntâlnirea cu Jason, care, cu douăsprezece luni în urmă, părăsise apartamentul lor din Londra acuzând-o că nu are încredere în el. Dar nici în cele mai avântate visuri ea nu și-ar fi închipuit întâlnirea cu el într-o țară străină, mai ales la o asemenea distanță. Cu genunchii tremurând, se apropie de el.

– Ce cauți aici? se trezi întrebându-l.

El puse pe masă paharul și-și ridică privirea. Încercă

un zâmbet care păru cam forțat.

– Te așteptam. Te rog să iei loc. Nu arăți prea bine. Pari cam șubredă, tremuri.

– Așa este, zise Diana și se așeză pe scaunul oferit de el. Ești ultima persoană pe care mă așteptam s-o întâlnesc aici.

– Nu ți-a spus Chris că lucrez aici?

– Nu, și chiar dacă ar fi făcut-o... Diana se întrerupse brusc întrebându-se de ce nu-i spusese tatăl ei că Jason era în Ecuador.

– N-ai mai fi venit aici, îi termină el fraza nerostită. Am înțeles că asta voiai să spui...

– Nu la asta m-am gândit... protestă ea. Poate că asta a crezut el.

Jason îi zâmbi iar ea observă că ridurile de la colțurile ochilor lui se adânciseră.

– Dar văd că nu ți-ai revenit încă de pe urma șocului, râse el disprețuitor. Nu-i nimic. Îți pot oferi ceva de băut?

– Tu ce-ai băut până acum?

– O otravă locală, paico. Are gust de anason și nu este prea rău dacă-i pui multă lămâie. Fii atentă că e destul de tare. Ar fi mai bine să bei ceva fără alcool.

Jason era la fel, se arăta interesat ca și altădată de ceea ce mânca sau bea ea. Pentru un moment Diana se simți mai bine și mai apropiată de el. Dar sistemele ei de alarmă se puseră imediat în funcțiune. Interesul deosebit

facea parte din arsenalul de cucerire al acestui bărbat puternic, dur, iar ea își spuse că va trebui să reziste din toate puterile, să nu mai cadă sub influența lui.

– Aș prefera o Cola, zise ea, amintindu-și că fusese prevenită asupra efectelor pe care le are alcoolul la o asemenea altitudine. Imediat în fața ei apăru un pahar cu celebrul lichid maroniu și gheață. De ce ai vrut să mă întâlnești, Jason? îl întrebă ea, amintindu-și că bărbatul pe care-l cunoscuse cu destul timp în urmă nu prea bea alcool și nici nu fuma.

El o privi cu un aer ciudat, mai trase din țigara de foi pe care o ținea în colțul gurii, apoi îi răspunse.

– Ca să-ți dau o veste neplăcută.

– Este despre tata, nu? Văd că întârzie mai mult ca de obicei. Ce s-a întâmplat?

Jason o privi din nou, gândindu-se probabil cum era mai bine să-și formuleze fraza, sau întrebându-se, poate, dacă femeia din fața lui mai putea să primească un alt șoc pe lângă cel pe care i-l provocase prin prezența lui.

– Vorbește, Jason, promit să nu reacționez violent, nici să nu devin isterică.

În colțurile gurii lui se ivi un zâmbet malițios.

– Bine, Diana, uite despre ce este vorba. Elicopterul care trebuia să-l aducă de la Puno a aterizat forțat. Tatăl tău este rănit, dar nu grav. Are niște contuzii, o mulțime de zgârieturi și s-ar putea să aibă un braț rupt.

– Unde se află acum? Trebuie să-l văd! Diana sări în

picioare, închipuindu-și că tatăl ei avea probleme grave și ea trebuia să-i fie alături. Nu și-l imagina altundeva decât într-un spital din junglă.

– Liniștește-te! zise Jason apucând-o de braț. Se află pe mâini bune, la spitalul Organizației Internaționale a Sănătății de la Puno. Eu am venit direct aici ca să te informez. Chris s-a gândit că ai primi mai ușor vestea asta rea de la un cunoscut.

Diane nu-i scăpă tonul pe care el rosti cuvântul cunoscut. Apoi ridică paharul și bău jumătate din conținutul acestuia. Diana luă și ea o înghițitură de Cola. Acțiunea în sine îi dădu timpul necesar pentru a se calma puțin și a se gândi la următoarea întrebare pe care să i-o pună.

– Pot merge la el?

Jason urmărea cântăreața care tocmai apăruse pe scenă. Era una dintre stelele barului, o fată înaltă, slabă, îmbrăcată într-o rochie albă, lungă, care contrasta cu pielea ei ciocolatie și se mula perfect scoțându-i sânii în evidență.

– Poți să te duci, îl auzi spunându-i oarecum indiferent, scuturându-și țigara de foi, ridicând apoi paharul la gură.

– Când?

El o scrută cu privirea arzătoare a ochilor albaștri, care zăbovi întâi asupra părului luminat de lampa de pe masă, apoi asupra gurii, părând că se oprește acolo.

Diana avu impresia că gândurile lui erau departe de subiectul în discuție, concentrate asupra plăcerilor și nevoilor lui.

– O să te duc eu mâine acolo, după ce apuc să dorm câteva ore.

Diana îl privi cu atenție. Jason slăbise mult de când nu-l mai văzuse, iar pielea îi era foarte bronzată, ceea ce făcea ca ochii să-i pară și mai albaștri, iar părul blond avea acum culoarea paiului. Contrastul dintre ochii duși în fundul capului, pielea foarte bronzată și părul decolorat de soare era interesant. Diana observă că părea foarte obosit.

Ca de obicei era îmbrăcat cu o cămașă albastră iar nodul cravatei îi era neglijent. Sahariana se afla pe spătarul scaunului.

– Jason, îți mulțumesc că m-ai anunțat, spuse ea simțind o nevoie inexplicabilă de a întinde mâna și a-i mângâia palmele mari, bronzate, așezate pe masă.

El ridică din umeri de parcă ar fi vrut să spună că nu făcuse vreun efort pentru asta, se uită la paharul gol apoi făcu un semn chelnerului să-i mai aducă de băut.

– Ești de mult timp în Ecuador? îl întreabă ea pentru a destinde atmosfera.

Jason nu fusese niciodată vreun vorbăret, spunea foarte concis ceea ce simțea sau dorea, părea uneori brutal în exprimare și răspundea laconic la întrebări. Iar acum, ca de obicei, ea trebuia să facă conversație.

– De când au început noile explorări.

– Mai precis, de când?